

Indenrigsministerens kommentar til henvendelse fra Kommunernes Landsforening:

Kommunernes Landsforening har i sin henvendelse af 30. marts 1993 til Kommunaludvalget tilsluttet sig det lovforslag om ændring af lov om kommunernes styrelse, som jeg fremsatte den 10. marts 1993.

Kommunernes Landsforening har imidlertid samtidig peget på, at der – uden sammenhæng med lovforslaget i øvrigt – i de seneste år er gennemført to ændringer af den kommunale styrelseslov, som har forskellige uhensigtsmæssige konsekvenser.

Landsforeningen har herved henvist til den nye bestemmelse i § 41 a, hvorved der indføres et delegationsforbud vedrørende afgørelser om en lang række forskellige takster, således at de pågældende takster skal beslattes i et møde i kommunalbestyrelsen.

Da bestemmelsen i § 41 a efter landsforeningens opfattelse har fået et videre anvendelsesområde, end forslagsstillerne oprindeligt havde forestillet sig, ønsker landsforeningen, at bestemmelsen ophæves, subsidiært at der sker en begrænsning til takster, der i særlig grad må anses for at have almenhedens interesse. Landsforeningen peger også på muligheden af, at der i tilfælde, hvor der bør gælde særlige regler om takstfastsættelsen, sker en regulering heraf i den pågældende lovgivning.

Landsforeningen har i den forbindelse henvist til en brevveksling mellem Indenrigsministeriet og Århus Kommune. Som det er nævnt heri, blev bestemmelsen i § 41 a indsat i styrelsesloven ved lov nr. 479 af 24. juni 1992. Som ligeledes nævnt i Indenrigsministeriets svar til kommunen er ministeriet enig i, at bestemmelsen formentlig har fået nogle konsekvenser, der ikke har været tilsigtet.

Efter min opfattelse vil det dog ikke være rigtigt at ophæve bestemmelsen, der tilgodeser det væsentlige formål, at der skal være åbenhed om takstfastsættelsen, således at borgerne får fuld indsigt i, hvilke takster kommunen selv fastsætter, og på hvilket grundlag taksterne fastsættes.

Jeg er imidlertid ganske enig i, at der må søges hen imod en begrænsning af bestemmelsens anvendelsesområde. I praksis er ydelser til borgerne, der har karakter af varer, og som ikke er forbundet med nogen kommunal tjensteydelse, ikke anset for omfattet af delegationsforbudet. Det samme gælder priser på individuelle ydelser fra kommunen. Selv med disse begrænsninger er bestemmelsen dog for vidtgående.

I ministeriet undersøger vi derfor de muligheder, som landsforeningen har peget på, dvs. enten en begrænsning af bestemmelsen eller en indsættelse af bestemmelser om takstfastsættelse i den lovgivning, der regulerer det pågældende område.

Den anden lovændring, som landsforeningen finder har fået uhensigtsmæssige konsekvenser, er bestemmelsen i styrelseslovens § 68 om offentligt udbud ved salg af kommunal ejendom. Det nævnes, at mange kommuner finder bestemmelsen overflødig og omkostningsforøgende. Endvidere peges der på nogle tilfælde, hvor reglerne i den tilhørende bekendtgørelse virker særligt uhensigtsmæssige (salg af større antal byggegrunde eller salg af større arealer, der er udlagt til erhvervsformål). Landsforeningen peger i den forbindelse på muligheden af, at der i bekendtgørelsen gennemføres lempelser af kravene om offentligt udbud.

På dette punkt er jeg også enig med landsforeningen i, at reglerne er for vidtgående. Bestemmelsen i § 68 tjener – ligesom bestemmelsen i § 41 a – det formål, at der skal være åbenhed om kommunale dispositioner. Offentligheden bør have kendskab til, at kommunal ejendom er udbudt til salg.

I praksis har kommunerne imidlertid, også før lovbestemmelsen blev indsat, i vidt omfang foretaget offentligt udbud. Der kan derfor være grund til at overveje reglerne om offentligt udbud af fast ejendom, således at de ikke medfører unødvendig annoncering eller i øvrigt